

ligere. Nu kan jeg jo ikke forlange, at hr. Thor Pedersen skal rose finansministeren, men jeg mener faktisk, at det er en professionel forpligtelse, som Folketinget burde pålægge enhver finansminister: at se at få statens penge hjem så hurtigt som muligt, og dermed også ad den vej mindske statens renteudgifter.

Jeg synes faktisk, at man skulle se på det på den måde, men man skal selvfølgelig ikke bruge tal, der er påvirket af engangsforskydninger til at give et billede af den reelle udvikling i de offentlige finanser. Det er det andet tal, nemlig det tal, der er rensset for de her dispositioner, og det er det tal, der er forbedret med 36 mia. kr. fra denne regering tiltrådte og til det budget, vi nu vedtager.

Så er der det med udgifterne, og dér synes jeg lige hr. Thor Pedersen skal være opmærksom på, at fra 1982 til 1986 – det vil sige den periode, hvor det gik bedst for de regeringer, hr. Thor Pedersen havde med at gøre – faldt udgiftstrykket i Danmark fra 62 til 56 pct., der var helt nøjagtigt en nedgang på 5,6 pct. Fra 1993, da denne regering tiltrådte, og til det budget, der nu vedtages, falder udgiftstrykket med 6,8 pct. for det samme antal år. Så der er jo ikke tale om, at denne regering har været dårligere til at få styr på udgifterne i en periode, hvor konjunkturerne heldigvis stort set er gået i den rigtige retning, ligesom de gjorde i starten af 80'erne. Vi har været en kende bedre til det end den daværende borgerlige regering, men det er lige meget. Det er nogenlunde den samme indsats, der er blevet gjort i to perioder, hvor det gik nogenlunde godt. Lad os da glæde os over det i fællesskab.

Blandt hr. Thor Pedersens mange urigtige påstande, som blev gentaget her i dag, er der påstanden om, at antallet af passivt forsørgede danskere stiger. Det er rigtigt, at antallet af passivt forsørgede steg og steg og steg også i borgerlige regeringers periode faktisk helt frem til 1994, men det er ikke sandt, og det passer ikke, at antallet fortsat er stigende. Det er faldet fra 1994 til 1995, det er faldende fra 1995 til 1996, for de 15-66-åriges vedkommende med 20.000, og det vil falde yderligere fra 1996 til 1997.

Det passer altså ikke, hvad hr. Thor Pedersen står her og prøver at bilde Folketinget og den danske befolkning ind.

Og så en manipulation til, som jeg synes vi er nødt til at tage her i opløbet: Nu talte hr. Thor Pedersen i går om en statsgæld på 800 mia. kr. Jeg tror, det blev gentaget i dag. Det er, fordi hr. Thor Pedersen stædigt og vedvarende nægter at

betragte sociale pensionsfonde som en del af statens formue.

Men jeg vil bare gøre opmærksom på den enkle ting, hr. Thor Pedersen, at den definition af statsgælden, vi bruger, når vi opgør den til 603,9 mia. kr. i år, er nøjagtig den samme definition, som blev fastlagt under borgerlige regeringer. Det er nøjagtig den samme måde at gøre statsgælden op på. Så den manipulation, hr. Thor Pedersen foretager her, er altså samtidig et opgør med den måde at gøre statsgælden op på, som blev fastlagt af den regering, han selv var medlem af.

Så skal jeg såmænd bare i denne omgang afslutningsvis sige: Nej, vi er ikke helt enige med vismændene i alle deres vurderinger. Det har også vist sig, at det i de sidste omgange her har været vismændene, der har måttet tilpasse deres prognoser for den økonomiske udvikling til regeringens, og det er selvfølgelig opmuntrende.

Men det er da rigtigt, at betalingsbalancen kun er så stærk, som den er, fordi vi har fået olie og gas. Det er rigtigt. Det er også forklaringen på, at den borgerlige regering i starten af 1990'erne kunne vende et traditionelt underskud på betalingsbalancen til et overskud. Det har givet os nogle flere frihedsgrader, at vi har fået olie og gas, men det hører jo med i det samlede billede. Det har også været med til at sætte mere aktivitet i gang, som så i øvrigt har belastet betalingsbalancen, men har skabt arbejdspladser. Vi kan tillade os mere, og det er jo kun godt.

Så tror jeg måske nok, hvis jeg skal vurdere vismændene, at de er lidt mere pessimistiske, end der er grund til, og i hvert fald mere, end vi er, omkring effekten af regeringens arbejdsmarkedspolitik. Det tror jeg nok.

Men omvendt er økonomiministeren og jeg helt enige i de advarsler, der gives, om, hvad der kan gå galt i dansk økonomi – det er jo også det, man har vismændene til – og vi er helt klar på i den samlede regering, at der ikke er nogen grund til at slappe af. De reformer, der er sat på skinner, skal føres ud i livet til punkt og prikke. De skal virke på arbejdsmarkedet, de skal følges op af ny bistandslov, og førtidspensionssystemet skal kigges efter. Der er ikke reformpause.

Og det skal være min sidste bemærkning: Det er jo i virkeligheden også et ondartet citatfusk, for det eneste, denne regering har sagt om reformpause, er, at efter at vi tre år i træk har gennemført endda meget omfattende ændringer i arbejdsmarkedspolitikken i takt med, at